

SANT BENET

de l'al·locució de JOAN PAU II
al III Simposi Internacional de Monges Benedictines
l'11 de setembre de 1998 a Castelgandolfo

Sant Benet va viure en els temps foscos que acompanyaren el col·lapse de l'Imperi Romà. A molts, el desordre els provocà desesper i la fugida que sol ser fruit del desesper. Però la resposta de sant Benet va ser diferent. Seguint uns impulsos coneguts des de feia temps en l'Orient cristià, s'apartà de tot el que era familiar i entrà a la seva cova *buscant Déu*. Allí, Benet va copsar el cor mateix de la revelació bíblica que comença amb el caos original descrit en el Llibre del Gènesi i assoleix el seu cim en la llum i la glòria del Misteri Pasqual. Va adonar-se que fins i tot en la foscor i en la buidor podem trobar la plenitud de la llum i de la vida. La muntanya que Benet pujà fou el Calvari, on va trobar la llum vertadera que il·lumina tot home. Per això, amb molta raó, el Sacro Speco de Subiaco, conté la imatge de Benet mentre contempla la creu, ja que únicament de la creu sorgeix la llum, l'ordre i la plenitud de Déu que tots els homes i les dones anhelan. Només en la creu el cor humà troba el seu repòs.

La primera paraula de la seva Regla revela el nucli de l'experiència que Benet féu dins la cova: Escolta! Aquest és el secret: Benet escolta, en la confiança que Déu hi és, i que Déu parlarà. Aleshores, en el silenci sent una paraula; i és així que es converteix en pare d'una civilització, una civilització nascuda de la contemplació, una civilització d'amor nascuda de l'escolta de la paraula que brolla de les profunditats de la Trinitat. Benet *es féu* la paraula que escoltà, i lentament la seva veu "s'escampà a tota la terra": vingueren els deixebles, vingueren després els monestirs, i finalment, una civilització va créixer a llur entorn, que no sols va salvar allò preciós del món clàssic, sinó que va obrir també un camí mai no imaginat cap a un món nou. Foren els fills i les filles de Sant Benet els qui treballaren el camp, els qui organitzaren la societat, els qui predicaren l'Evangeli com a missioners, els savis que escrigueren els llibres, nodrint els elements constitutius d'una vida autènticament humana.

Estimades germanes, també la nostra societat coneix molta foscor a les darreries d'aquest segle i al llindar d'un nou mil·lenni. En un temps com aquest, la figura lluminosa de Benet s'alça enmig nostre, dirigint-nos com sempre cap al Crist. Vosaltres heu estat cridades d'una manera especial vers aquest misteri de llum, per això l'Església continua mirant-vos a vosaltres i les vostres comunitats amb tanta expectació. Mirem cap a vosaltres perquè sou de les que no tenen por d'entrar en la cova fosca i buida; sou de les que escolten en un silenci autènticament contemplatiu; sou de les que senten la paraula de Déu i *es fan* aquella paraula; sou de les que contribueixen a conformar un món autènticament civilitzat, on l'ansietat i el desesper perden llur poder i on la pau de Pasqua és viscuda en la *tranquillitas ordinis*.

El món anhela la veritat que Benet va conèixer i ensenyar tan bé; i actualment, no menys que en el passat, la gent necessita el testimoniatge de pregària i de treball que les vostres comunitats ofereixen amb tanta joia.